

«Ο Εθνι-Σοσι»

„Der Nazi-Sozi"

Ερωτήσεις και Απαντήσεις για τον

Εθνικοσοσιαλισμό

ΓΙΟΖΕΦ

ΓΚΕΜΠΕΛΣ

«Ο Εθνι – Σοσι»

„Der Nazi-Sozi“

Ερωτήσεις και Απαντήσεις για τον Εθνικοσοσιαλισμό

από τον

Δρ. Γιόζεφ Γκέμπελς

Εκδόσεις των Εθνικοσοσιαλιστικών Επιστολών
Έλμπερφελντ

Δέκα Εντολές
για κάθε Εθνικοσοσιαλιστή

Η πατρίδα είναι η μητέρα της ζωής σου – μην το ξεχνάς ποτέ αυτό!

1. **Η πατρίδα σου λέγεται Γερμανία, αγάπησέ την περισσότερο από όλα και περισσότερο με έργα παρά με λόγια.**
2. **Οι εχθροί της Γερμανίας είναι οι εχθροί σου· να τους μισείς με όλη σου την καρδιά.**
3. **Κάθε εθνοσύντροφος, ακόμα και ο πιο φτωχός, είναι ένα κομμάτι Γερμανίας· αγάπησέ τον σαν τον εαυτό σου.**
4. **Να απαιτείς μόνο καθήκοντα για τον εαυτό σου, τότε η Γερμανία θα βρει και πάλι το δίκιο της.**
5. **Να είσαι περήφανος για τη Γερμανία· μπορείς να είσαι περήφανος για μια Πατρίδα για την οποία εκατομμύρια έδωσαν τη ζωή τους.**
6. **Όποιος βρίζει τη Γερμανία, βρίζει εσένα και τους νεκρούς σου· χτύπα τον με τη γροθιά σου.**
7. **Έναν απατεώνα ξεπλήρωσέ τον με το παραπάνω. Όπου σου αρνούνται το δίκιο σου, ο Θεός σου δίνει το δίκαιο της γροθιάς.**
8. **Μην είσαι φασαριόζος αντισημίτης, αλλά πρόσεχε την Berliner Tageblatt. (εφημερίδα).**
9. **Ζήσε τη ζωή σου με τέτοιο τρόπο ώστε μια μέρα να μην χρειάζεται να ντρέπεσαι μπροστά σε μια νέα Γερμανία.**
10. **Πίστεψε στο μέλλον μόνο τότε θα το κερδίσεις.**

Οι «Εθνικοσοσιαλιστικές Επιστολές»

(των οποίων ο εκδοτικός οίκος δημοσίευσε αυτό το μικρό βιβλιαράκι)

είναι μια εξαμηνιαία έκδοση που επιμελήθηκε ο Γκρέγκορ Στράσερ, συντάκτης,

Εκδότης, συγγραφέας αυτού του έργου,
Δρ. Γιόζεφ Γκέμπελς

είναι απαραίτητες για όλους τους εθνικοσοσιαλιστές που αναζητούν μια στενότερη πνευματική ένωση, που θέλουν να διεισδύσουν βαθύτερα στη φύση και τους στόχους του εθνικοσοσιαλισμού, που συμμετέχουν στην ίδρυση και επέκταση της οργάνωσης του Εθνικοσοσιαλιστικού Γερμανικού Εργατικού Κόμματος.

Καμία πολιτική

Πολίτης*: «Όχι, όχι! Μακριά από μένα η πολιτική. Είναι απλώς μια απάτη και μια πλάνη που επιβάλλεται. Μετά την επανάσταση ήταν ακόμα δυνατό να παγιδεύσεις κάποιους ανόητους ανθρώπους με όλα αυτά τα κούφια λόγια. Αλλά αυτοί οι καιροί έχουν τελειώσει. Σήμερα είμαστε πιο έξυπνοι από τότε. Δεν πιστεύω πια σε όλη αυτή την απάτη. Πάω στη δουλειά μου και δεν με νοιάζει πια η πολιτική. Αυτό είναι, σταμάτα, αυτό είναι!».*

Γκέμπελς: «Με την άδειά σου! Τότε λοιπόν ο κοινός μας εχθρός, – πεσ' τον όπως θες, καπιταλισμός, εβραϊσμός, κοινοβούλιο, δημοκρατία ή μαρξισμός – πέτυχε αυτό που ήθελε!»

Πολίτης*: «Πώς γίνεται αυτό; Δεν σε καταλαβαίνω!»*

Γκέμπελς: «Ότι δηλαδή ο γερμανικός λαός **δεν πρέπει να ενδιαφέρεται για την πολιτική**. Μπορεί να κοπιάζει, να υπηρετεί, να υποφέρει – **την πολιτική του την έχει αναλάβει ο Εβραίος**.»

Πολίτης*: «Είσαι αδιάλλακτος. Σε ρωτάω όμως μόνο: Ποιον άλλον να εμπιστευτώ σήμερα; Πες μου έστω ένα κόμμα από αριστερά μέχρι τα δεξιά που δεν μας έχει γεμίσει με κούφια λόγια και υποσχέσεις από το 1918 και πες μου έστω και ένα που έστω να σκέφτηκε κάποτε να εκπληρώσει έστω ένα κλάσμα αυτών των υποσχέσεων!».*

Γκέμπελς: «Έχεις δίκιο. Όλα τα κόμματα είπαν ψέματα και εξαπάτησαν τον λαό. Κανένα τους δεν ήταν ειλικρινές ούτε καν προσπάθησαν να κάνουν αυτό που υποσχέθηκαν στη θεωρία. Όλοι θυμούνταν το λαό μόνο στις εκλογές. Αλλά τα πολιτικά κόμματα της Γερμανίας, και η απογοήτευση για τις προδοσίες τους, πρέπει να είναι συνώνυμα με την απόγνωση για το μέλλον μας; Αν τα κόμματα δεν είναι καλά, τότε ας εγκαταλείψουμε τα κόμματα και με τον λαό ας πάμε εναντίον τους!».

Πολίτης*: «Α, όχι! Είναι πολύ αργά για αυτό τώρα! Δεν έχουμε πια το λουράγιο, την πίστη και την αποφασιστικότητα να διακηρύξουμε τη θέληση της νέας Γερμανίας να ζήσει ενάντια στη σημερινή Γερμανία».*

Γκέμπελς: «Καλά θα κάνεις να λες εγώ και όχι εμείς. Γιατί εμείς έχουμε το θάρρος, την πίστη και την αποφασιστικότητα να το κάνουμε. Και εσύ; Εσύ πώς φαντάζεσαι το μέλλον;»

Οικονομία και πολιτική

***Πολίτης**: «Σε έναν παράγοντα βλέπω ακόμα μια αχτίδα ελπίδας. Στην **οικονομία**. Πιστεύω ότι η άφθαρτη δημιουργική δύναμη του γερμανικού λαού στο τέλος θα αναδειχθεί. **Η δουλειά, η οικονομία είναι η μοίρα μας**. Πρέπει να δουλεύουμε περισσότερο και να μιλάμε λιγότερο!».*

Γκέμπελς: «Πολύ ωραία τα λες! Στον κύριο εδώ δίπλα, του αρέσουν οι κοινοτυπίες. Σε συμβουλεύω να σταθείς μπροστά στα 3 εκατομμύρια άνεργους και να τους πεις σαν φωνή βοώντος εν τη ερήμω: "Πρέπει να δουλεύουμε περισσότερο και να μιλάμε λιγότερο!" κάποιος θα σου δείξει την ανοησία των κοινοτοπιών σου πιο ξεκάθαρα από ό,τι μπορώ και θέλω να το κάνω εγώ τώρα.

Η οικονομία είναι η μοίρα μας! Έτσι είπε και ο Βάλτερ Ράθεναου, όταν έκανε τις πρώτες προσπάθειες μεγάλης κλίμακας να ενσωματώσει τη γερμανική παραγωγική διαδικασία στην ιδέα περί διεθνών κοινοπραξιών του αμερικανικού μεγάλου κεφαλαίου. Εσύ πιστεύεις στην οικονομία. Τι άλλο είναι η οικονομία εκτός από ένας παράγοντας της ζωής του λαού που συνδέεται άμεσα με την πολιτική; Πες μου έστω και έναν λαό στην ιστορία, που ίδρυσε ή έστω διατήρησε μια παραγωγική εθνική οικονομία, χωρίς εύρωστη, δημιουργική πολιτική! Και αντίστροφα, πες μου έστω έναν λαό με μια ξεκάθαρη και ενστικτωδώς σίγουρη πολιτική, που μέσα από αυτή την πολιτική, δεν βρήκε τρόπους να δημιουργήσει μια οικονομία που να εξασφαλίζει την ύπαρξη αυτού του λαού!

Η άποψή σου είναι ανοησία από μόνη της, που μόνο ένας Εβραίος σαν πληρωμένος παλιάνθρωπος ή οι Γερμανοί μικροαστοί σαν περιβόητα κουτορνίθια θα μπορούσαν να σκεφτούν έτσι. **Την μοίρα ενός λαού δεν την καθορίζει η οικονομία αλλά η πολιτική**. Μια υγιής πολιτική δημιουργεί και την οικονομία που της είναι αναγκαία. Μια υγιής οικονομία χωρίς τα σταθερά θεμέλια μιας ισχυρής πολιτικής είναι αδιανόητη.

Πολιτική όμως δεν είναι αυτό, που κάνουν οι σημερινοί λεγόμενοι Γερμανοί πολιτικοί.

Φύση της πολιτικής

Η πολιτική είναι η υπεύθυνη δραστηριότητα στην υπηρεσία του λαού, που έχει στόχο να δημιουργήσει γι' αυτόν τον λαό τις συνθήκες που θα του επιτρέψουν να διατηρήσει και να υπερασπιστεί τη ζωή του σε αυτή τη σκληρή γη, να πολλαπλασιαστεί και να εξασφαλίσει ελευθερία και ψωμί για τον εαυτό του και τους απογόνους του.»

Νεολαία και πολιτική

Πολίτης: *«Και αυτή τη πολιτική θέλετε να προωθήστε στο κίνημά σας; Με την ανώριμη νεολαία, που καλά-καλά δεν έχει πάρει μυρουδιά από τη ζωή; Με εξεγέρσεις και ξεσηκωμούς; Με καβγάδες στους δρόμους και τρομοκρατία ενάντια σε όποιον σκέφτεται διαφορετικά; Με αυτή την ανελέητη πάλη ενάντια στο κράτος και στα φυσικά του θεμέλια;»*

Γκέμπελς: «Μάλιστα, αυτό θέλουμε! Θέλουμε να προωθήσουμε αυτή την πολιτική, γιατί δεν την προωθεί κανένας άλλος. Ούτε οι έμπειροι, οι ώριμοι ηγέτες του λαού, που σήμερα δεν μπορούν να μας κακολογήσουν αρκετά στην ανώριμη νεολαία. Ούτε οι καλοαναθρεμμένοι μορφωμένοι και ευφυείς αστοί, ούτε οι δειλοί χλωμοί επίδοξοι πολιτικοί σπιτόγατοι βουτυρομπεμπέδες. Ούτε το κράτος ούτε αυτοί που ασκούν "πολιτική" σε αυτό το κράτος.

Αλλά με όλο το σεβασμό επέτρεψέ μου να κάνω μερικές μικρές διορθώσεις: αν ασκούμε την πολιτική μας με την «ανώριμη νεολαία» – τη νεολαία, τη γερμανική νεολαία τη λέμε εμείς – το κάνουμε με μεγάλη περηφάνια, που η νεολαία της Γερμανίας έχει ανοίξει το δρόμο προς τη νέα Γερμανία μακριά από το δηλητήριο της εποχής μας. Το αν αυτή η νεολαία έχει πάρει μυρουδιά από αυτή τη ζωή ή όχι είναι εντελώς αδιάφορο για εμάς. Βεβαίως εσύ έχεις πάρει μυρουδιά από τη ζωή, αλλά από την πολιτική δεν ξέρεις τίποτα. Ξέρω 18χρονα πιτσιρίκια στα Τμήματα Καταιγίδας μας που θα σε ντρόπιαζαν σε κάθε φράση. **Δεν κάνουμε πολιτική με φασαρίες**, αλλά **όπου αυτή η φασαρία είναι απαραίτητη δεν είμαστε δειλοί για να την αποφύγουμε**. Οι πολίτες διαμαρτύρονται μέχρι να βραχνιάσουν για τις φασαρίες, ίσως επειδή κανένας δεν κάνει πια φασαρία για το κράτος τους. Και ασκούμε τρομοκρατία όπου ερχόμαστε αντιμέτωποι με την τρομοκρατία. Δεν φωνάζουμε την αστυνομία όπως κάνουν οι ενώσεις βετεράνων και οι σκοπευτικές λέσχες, ούτε ζαρώνουμε πίσω από τις κουρτίνες σαν τους δειλούς πολίτες, περιμένοντας υποτακτικά αυτό που έχει αποφασίσει η μοίρα για μας. Αντίθετα βγαίνουμε στους δρόμους και δείχνουμε τις γροθιές μας στην τρομοκρατία. Εκεί κάνουμε πράξη τη θεωρία της σκέψης της δύναμης και κάνουμε ελιγμούς για την μετέπειτα επίθεση στο αστικό ταξικό κράτος.»

Η ταξική πάλη

Πολίτης: *«Αυτό σημαίνει ότι έχετε γίνει ένα κόμμα της ταξικής πάλης! Εσείς ονομαστήκατε Εργατικό Κόμμα! Αυτό ήταν το πρώτο βήμα. Λέγατε ότι είστε σοσιαλιστές. Αυτό ήταν το δεύτερο βήμα. Τώρα μιλάς για το αστικό ταξικό κράτος. Αυτό είναι το τρίτο, το τελευταίο βήμα.*
Τι σας χωρίζει τώρα από τον μαρξισμό;».

Γκέμπελς: «Δεν υπάρχει τίποτα πιο υποκριτικό από έναν χοντρό, χορτασμένο αστό, που διαμαρτύρεται ενάντια στην προλεταριακή ιδέα της ταξικής πάλης.

Πέρασες καλά τον χειμώνα. Στο πρόσωπό σου φαίνεται ήδη μια προτροπή για την ταξική πάλη. Ποιος σου δίνει το δικαίωμα να φουσκώνεις τα μυαλά σου με την εθνική ευθύνη ενάντια στην ταξική πάλη του προλεταριάτου; Δεν ήταν το αστικό κράτος, για σχεδόν 60 χρόνια το κράτος των οργανωμένων τάξεων, το οποίο, σαν επιτακτική ιστορική αναγκαιότητα, δημιούργησε την ιδέα της προλεταριακής ταξικής πάλης; Δεν πλήρωσες το τίμημα για αυτό το ταξικό κράτος στις 9 Νοεμβρίου 1918; Δεν είσαι τώρα πάλι έτοιμος, εκφράζοντας την απελπισία σου για την παραφροσύνη του Μαρξισμού, να ξαναφέρεις τα παλιά σου αντιδραστικά αστικά σκουπίδια;

Δεν ντρέπεστε εσείς, σαν χορτάτοι Κεντροευρωπαίοι, να πολεμάτε την ταξική πάλη ενάντια στους υποσιτισμένους, ροζιασμένους, πεινασμένους, άνεργους προλετάριους;

Μάλιστα, **λεγόμαστε Εργατικό Κόμμα**! Αυτό είναι το πρώτο βήμα. Το πρώτο βήμα για να απομακρυνθούμε από το αστικό κράτος. **Αυτοαποκαλούμαστε εργατικό κόμμα, επειδή θέλουμε η εργασία να είναι ελεύθερη**, γιατί για εμάς η η δημιουργική εργασία πρέπει να είναι ελεύθερη, γιατί για εμάς η δημιουργική εργασία είναι το κινητήριο στοιχείο της ιστορίας, γιατί για εμάς **η δουλειά σημαίνει περισσότερα από ό,τι η περιουσία, η μόρφωση, τα πρότυπα και η αστική καταγωγή**.

Γι’ αυτό λεγόμαστε Εργατικό Κόμμα!

Κοινωνισμός και σοσιαλισμός

Γκέμπελς: «Ναι, λεγόμαστε σοσιαλιστές! Αυτό είναι το δεύτερο βήμα. Το δεύτερο βήμα ενάντια στο αστικό κράτος. Αυτοαποκαλούμαστε **σοσιαλιστές για να διαμαρτυρηθούμε για το ψέμα της κοινωνικής αστικής συμπόνιας**. Δεν θέλουμε οίκτο, δεν θέλουμε κοινωνική ευαισθησία. Δεν δίνουμε δεκάρα για τα σκουπίδια που αποκαλείτε “νομοθεσία κοινωνικής πρόνοιας”. Αυτοί οι νόμοι είναι πολύ λίγοι για να ζήσεις και πολύ για να πεθάνεις.

Εμείς θέλουμε τα δικαιώματα που μας ορίζει η φύση και ο νόμος.

Θέλουμε πλήρη συμμετοχή στα οφέλη που μας έδωσε ο ουρανός και τα οποία δημιουργήσαμε με τα χέρια και το μυαλό μας.

Αυτό είναι σοσιαλισμός!

Το ταξικό κράτος

»Και τώρα μιλάμε για το αστικό ταξικό κράτος. Γιατί; Γιατί αυτό το αστικό κράτος έχει γίνει ένα καθαρό ταξικό κράτος. Γιατί σε αυτό το κράτος δεν εκτιμάται πλέον η ικανότητα και η θέληση, αλλά μόνο η μόρφωση, η περιουσία και η παράδοση. Μιλάμε για ένα αστικό ταξικό κράτος, επειδή αυτό το αστικό κράτος μετέτρεψε το πιο ιερό πράγμα που υπάρχει στη ζωή των λαών, την αγάπη για την εθνικότητα, σε μια διεστραμμένη αγάπη για τα υλικά αγαθά και τα περιουσιακά στοιχεία, αποκλείοντας από αυτή την αγάπη 17 εκατομμύρια προλετάριους με καθαρή γερμανική συνείδηση και γερμανική καρδιά. Το τι **ήθελαν** οι αστοί είναι άσχετο. Αυτό που **πέτυχαν** είναι αυτό που έχει σημασία. Μπορεί **να ήθελαν** μια ισχυρή Γερμανία, **τι πέτυχαν** όμως; Μια διεθνή αποικία σκλάβων, που καταστράφηκε στις 9 Νοεμβρίου 1918 κάτω από τα χτυπήματα των ανταρτών.

»Αυτή είναι η αλήθεια. Διαμαρτυρόμαστε ενάντια στην ιδέα της ταξικής πάλης. Όλο το κίνημά μας είναι μια απλή και μεγαλειώδης διαμαρτυρία ενάντια στην ταξική πάλη που έσβησε τον λαό μας από την ιστορία. Αλλά λέμε τα πράγματα με το όνομά τους: εάν 17 εκατομμύρια προλετάριοι στην πλευρά της αριστεράς βλέπουν την ταξική πάλη σαν την έσχατη λύση, είναι μόνο **επειδή το διδάχτηκαν στην πράξη για 60 χρόνια από τη πλευρά της δεξιάς**. Από πού θα αντλήσουμε την ηθική δικαίωση για να αντιταχθούμε στην προλεταριακή ιδέα της ταξικής πάλης, αν πρώτα δεν γκρεμίσουμε συθέμελα το αστικό ταξικό κράτος και δεν το αντικαταστήσουμε με μια νέα, σοσιαλιστική δομή της γερμανικής κοινότητας;»

Πυγμή και Πνεύμα

Πολίτης: *«Και ποιος θα σας βοηθήσει να γκρεμίσετε το παλιό κράτος και να χτίσετε το νέο;»*

Γκέμπελς: «Εμπιστευόμαστε το υγιές ένστικτο του δημιουργικού γερμανικού λαού. Κάποτε θα έρθει η μέρα που και ο τελευταίος θα βρει το φως του. Κάποια μέρα θα ξεσηκωθούν οι γροθιές και τα μυαλά σε ένδειξη διαμαρτυρίας· τότε θα απαγγείλουμε κατηγορίες και θα κρίνουμε.

Ό,τι περνάει από χέρι μας θα το εκμεταλλευτούμε για να έρθει σύντομα αυτή η ώρα.

Τότε θα ανταμώσουν οι χειρώνακτες εργάτες και οι εργάτες του πνεύματος. Τότε θα φανεί ποιος αγαπάει αληθινά την πατρίδα του, πέρα από τα κόμματα και τις τάξεις. Τότε η εργαζόμενη νεολαία του μέλλοντος θα χτίσει τη νέα Γερμανία.

Τότε τον λόγο θα τον έχει αυτή η ανώριμη νεολαία. Και όπως ο άνεμος παίρνει το άχυρο, έτσι θα χαθούν η σοφία και η εμπειρία.

»Τότε θα πάρουμε τη μοίρα της Γερμανίας στα χέρια μας. Τότε θα λύσουμε το ζήτημα του σοσιαλισμού ριζικά και δια παντός, χωρίς να μας εμποδίζουν έγνοιες για την παράδοση, τη μόρφωση και την περιουσία, για το επίπεδο και τις τάξεις, λαμβάνοντας υπόψη μόνο το μέλλον του δημιουργικού γερμανικού λαού.

Εθνικιστής και σοσιαλιστής

»Τότε θα αποδείξουμε ότι ο εθνικισμός είναι κάτι περισσότερο από μια **βολική ηθική θεολογία του αστικού πλούτου και του καπιταλιστικού κέρδους**. Τότε μέσα από το χάος της διαφθοράς και του δηλητηρίου **θα αναδυθεί ο νέος εθνικισμός σαν η πιο ριζοσπαστική μορφή εθνικής αυτοάμυνας, και ο νέος σοσιαλισμός σαν η πιο συνειδητή δημιουργία των συνθηκών για αυτό**.»

Απογοήτευση από τον Μαρξισμό

Πολίτης*: «Μιλάς για σοσιαλισμό! Μετά από έναν αγώνα 60 ετών για το σοσιαλισμό, που κατέληξε στην πλήρη χρεοκοπία του κρατικού ιδεώδους του, δεν έχει δίκιο ο Γερμανός εργάτης να απελπίζεται για το σοσιαλισμό και το μέλλον της τάξης του;»*

Γκέμπελς: «Ποτέ! Επειδή:

1. **Δεν πολέμησε** 60 χρόνια **για το σοσιαλισμό**, αλλά **για τον μαρξισμό**. Και ο **μαρξισμός**, με τις ολέθριες θεωρίες του για τα έθνη και τις φυλές, **είναι το ακριβώς αντίθετο από έναν ζωντανό σοσιαλισμό**.

2. Ο μαρξισμός δεν ήταν ποτέ το κρατικό ιδεώδες ενός Γερμανού εργάτη. Υιοθέτησε αυτό το συνονθύλευμα των εβραϊκών ιδεών μόνο και μόνο επειδή δεν υπήρχαν άλλες διαθέσιμες στον αγώνα του για την ελευθερία της τάξης του.

3. Ο μαρξισμός δεν είναι μόνο η ταφόπλακα των εθνικιστικών λαών, αλλά και κυρίως της τάξης που αγωνίζεται με όλη της την ψυχή για την πραγμάτωσή του: της εργατικής τάξης.

Ο εργάτης λοιπόν **δεν δικαιολογείται να απογοητεύεται από τον σοσιαλισμό, είναι όμως χρέος του να απογοητευτεί από τον μαρξισμό**. Όσο πιο γρήγορα το κάνει, τόσο το καλύτερο για αυτόν. Ο δείκτης της εποχής κοντεύει στο 12».

Αντισημιτισμός

***Πολίτης**: «Κάνετε τόση φασαρία για το ότι είστε ενάντια στους Εβραίους. Σήμερα στον 20ό αιώνα ο αντισημιτισμός δεν είναι ένα ξεπερασμένο ζήτημα; Δεν είναι και οι Εβραίοι άνθρωποι; Δεν υπάρχουν και λευκοί Εβραίοι*; Δεν είναι κακό σημάδι για εμάς, ότι εμείς που είμαστε 60 εκατομμύρια φοβόμαστε 2 εκατομμύρια Εβραίους;».*

Γκέμπελς: «Πρόσεχε! Προσπάθησε να σκεφτείς λογικά:

1. Αν ήμασταν μόνο αντισημίτες, τότε ναι, γιατί αυτό στον 20ό αιώνα είναι ένα ξεπερασμένο ζήτημα. Είμαστε όμως και σοσιαλιστές. Για εμάς αυτά τα δύο συμβαδίζουν: ο σοσιαλισμός, δηλαδή η ελευθερία του γερμανικού προλεταριάτου και επομένως του γερμανικού έθνους, μπορεί να επιτευχθεί **μόνο ενάντια στους Εβραίους**, και επειδή θέλουμε την ελευθερία της Γερμανίας, τον σοσιαλισμό, γι' αυτό είμαστε αντισημίτες.

2. Σίγουρα **και οι Εβραίοι είναι άνθρωποι**. Κανείς μας δεν το αμφισβήτησε ποτέ αυτό. Αλλά και ο ψύλλος είναι ένα ζώο, – απλώς όχι ευχάριστο. Και επειδή ο ψύλλος δεν είναι ένα ευχάριστο ζώο, δεν έχουμε καθήκον απέναντι στον εαυτό μας και στη συνείδησή μας να τον φροντίζουμε και να τον προστατεύουμε, να τον αφήσουμε να ακμάσει ώστε να μας τσιμπάει και να μας ταλαιπωρεί, αλλά να τον κάνουμε αβλαβή.

Το ίδιο ισχύει και για τους Εβραίους.

3. Φυσικά υπάρχουν **και λευκοί Εβραίοι**. Και αυξάνονται μέρα με τη μέρα. Αυτό όμως **δεν είναι** επιχείρημα **υπέρ τους**, αλλά **εναντίον** των Εβραίων. Το γεγονός ότι και μεταξύ μας αποκαλούμε τους **απατεώνες** λευκούς "Εβραίους" είναι απόδειξη ότι **το να είσαι Εβραίος** σημαίνει κάτι κακό· ειδάλλως οι απατεώνες Εβραίοι θα αποκαλούνταν "**κίτρινοι Χριστιανοί**". Το γεγονός ότι υπάρχουν τόσοι πολλοί λευκοί Εβραίοι δείχνει ότι το καταστροφικό πνεύμα των Εβραίων έχει ήδη μολύνει μεγάλο μέρος του λαού μας. Αυτό είναι μια ακόμη υπενθύμιση για εμάς να αναλάβουμε καταπολέμηση της παγκόσμιας εβραϊκής πανούκλας σε όλο τον κόσμο.

4. Δεν είναι κακό σημάδι **για εμάς**, αλλά **για εσάς**, ότι 60 εκατομμύρια φοβούνται 2 εκατομμύρια Εβραίους. Επειδή **εμείς** δεν φοβόμαστε αυτά τα 2 εκατομμύρια Εβραίους, εμείς πολεμάμε εναντίον τους. Εσείς όμως είστε πολύ δειλοί για αυτόν τον αγώνα και γι' αυτό συνεχώς υπεκφεύγετε.

Εάν αυτά τα 60 εκατομμύρια πολεμούσαν ενάντια στους Εβραίους όπως εμείς, τότε δεν θα χρειαζόταν να τους φοβούνται, αλλά τότε θα ήταν η σειρά των Εβραίων να φοβούνται».

Μοναρχία ή Δημοκρατία;

* Λευκοί Εβραίοι: Με αυτό τον όρο αποκαλούσαν τους μη Εβραίους λευκούς που είχαν νοοτροπία και ιδέες παρακμιακές και αντεθνικές. Θεωρούνταν βρισιά. (Σ.τ.μ.)

Πολίτης: «*Τώρα πρέπει να πάρεις θέση. Είστε Μοναρχικοί ή Δημοκράτες;*»

Γκέμπελς: «Δεν είμαστε ούτε το ένα ούτε το άλλο. Επειδή:

1. Σήμερα το ζήτημα της μορφής διακυβέρνησης το θεωρούμε πολύ επουσιώδες. Ένας λαός που καταστρέφεται εξαιτίας της συνθήκης ειρήνης έχει άλλες υποχρεώσεις από το να διαφωνεί για το ζήτημα της μοναρχίας ή της δημοκρατίας.

2. Το ζήτημα αυτό θα λυθεί οριστικά από τον λαό μόνο όταν θα είναι ελεύθερος.

Βασικά, όμως, λέμε:

Μια καλή δημοκρατία είναι καλύτερη από μια κακή μοναρχία και μια καλή μοναρχία είναι καλύτερη από μια κακή δημοκρατία. Και οι δύο μορφές διακυβέρνησης έχουν τα πλεονεκτήματα και τα μειονεκτήματά τους. Το να τα ζυγίσεις μεταξύ τους είναι δουλειά ενός λαού που στέκεται ελεύθερος μπροστά στον κόσμο. Αλλά πάντως:

Δεν υπάρχει χειρότερη μορφή διακυβέρνησης από τη σημερινή λεγόμενη δημοκρατία μας. Δεν είναι καν δημοκρατία. Πρόκειται για μια διεθνή ανταλλαγή σκουπιδιών στην οποία ο υπεύθυνος της δημοπρασίας και ο πλειοδότης Εβραίος αυτοαποκαλούνται πολιτικοί και επίτροποι.»

Μαύρο-άσπρο-κόκκινο ή μαύρο-κόκκινο-χρυσό

Πολίτης: *«Τώρα βάλε το χέρι σου στην καρδιά και τίμησε την αλήθεια. Υποστηρίζετε το μαύρο-λευκό-κόκκινο ή το μαύρο-κόκκινο-χρυσό;»*

Γκέμπελς: «Δεν υποστηρίζουμε ούτε το ένα ούτε το άλλο. Επειδή:

1. Δεν έχει σημασία για εμάς αν η δημοκρατία του Φίλιπ Σάιντεμαν και του Γκούσταβ Στρέζεμαν καταστραφεί κάτω από το μαύρο-άσπρο-κόκκινο ή το μαύρο-κόκκινο-χρυσό. Ίσως θα την προτιμούσαμε με το μαύρο-κόκκινο-χρυσό έτσι ώστε όταν πεθάνει να τυλιχτεί με το σάβανό της.

2. Το ζήτημα μιας ενιαίας σημαίας θα επιλυθεί μόνο όταν ο γερμανικός λαός ενωθεί γύρω από μια ενιαία ιδέα και μια ενιαία βούληση. Το κίνημα που θα πραγματοποιήσει αυτή την πράξη της εθνικής κοινότητας, θα πρέπει να δώσει και σε ολόκληρο τον λαό τα χρώματά του σαν σύμβολο ενότητας. Πιστεύουμε με βεβαιότητα ότι θα είμαστε εμείς.»

Το πρόγραμμά μας

Πολίτης: *«Κάθε κόμμα έχει το πρόγραμμά του. Ποιο είναι το πρόγραμμά*

σας; Αν θέλετε να κερδίσετε τον Γερμανό εργάτη, τι του προσφέρετε;».

Γκέμπελς: «Αν ήμασταν λεφτάδες ή Εβραίοι, τώρα θα σου αράδιαζα όλη τη λιτανεία των υποσχέσεών μας. Τίποτα δεν είναι πιο εύκολο από αυτό. Το δύσκολο είναι να πεις την **αλήθεια**. Και ακόμη πιο δύσκολο είναι να την ακούσεις και να την καταλάβεις. Παρ' όλα αυτά εμείς την λέμε και ξέρουμε ότι αυτή είναι η μόνη που δείχνει το δρόμο για τη σωτηρία:

1. Φυσικά, κάθε κόμμα έχει το πρόγραμμά του. Κανένα κόμμα όμως δεν εφάρμοσε ποτέ το πρόγραμμά του. Κανένα δεν μπόρεσε να το κάνει μέχρι τώρα και κανένα δεν θα μπορέσει να το κάνει στο μέλλον γιατί **όλα τα προγράμματα που έχουν καταρτισθεί μέχρι τώρα είναι ανέφικτα**.

2. **Το πρόγραμμά μας** είναι σύντομο και περιεκτικό: **η ελευθερία του δημιουργικού γερμανικού λαού**. **Ο δρόμος προς αυτό** είναι ξεκάθαρος και απλός: **η απελευθέρωση του Γερμανού εργάτη και η επανένταξή του στο πλαίσιο του έθνους**.

Για να πετύχουμε αυτό το στόχο, κάθε μέσο είναι κατάλληλο. **Δεν θα αποφύγουμε καμία κοινωνική επανάσταση αν το απαιτεί η ελευθερία του έθνους. Δεν φοβόμαστε να σπάσουμε τις αλυσίδες που έχουν επιβληθεί στο έθνος, εάν αυτό είναι απαραίτητο για τη διασφάλιση των ζωτικών αναγκών του γερμανικού εργατικού δυναμικού**.

3. Δεν προσφέρουμε στον Γερμανό εργάτη τίποτε άλλο παρά μόνο αυτό: ότι **εμείς** μέχρι την τελευταία μας πνοή **θα παλέψουμε** μαζί του για το δικαίωμά του να υπάρχει, ανεξάρτητα από το τι κοστίζει αυτός ο αγώνας και τι θα ακολουθήσει. Του προσφέρουμε το σπουδαιότερο αγαθό που μπορεί κανείς να προσφέρει σε ένα λαό και στην καταπιεσμένη τάξη του:

Τον αγώνα για ελευθερία και ψωμί!».

Η απαίτησή μας

***Πολίτης**: «Και τι πρέπει να κάνει για αυτό ο Γερμανός εργάτης;»*

Γκέμπελς: «Στον κόσμο τίποτα δεν προέρχεται από το τίποτα. Γι' αυτό ο εργάτης πρέπει να έχει στο μυαλό:

1. Αν θέλει να είναι ελεύθερος, πρέπει να κάνει θυσίες για αυτό. Κανείς δεν μπορεί να τον ελευθερώσει, πρέπει να το κάνει μόνος του. Δεδομένου ότι η ελευθερία είναι το υπέρτατο αγαθό, πρέπει να δώσει το τελευταίο και ό,τι πολυτιμότερο έχει: **τη ζωή**.

2. Ο στόχος είναι πάντα σε άμεση αναλογία με τις δυνάμεις που χρησιμοποιούνται για την επίτευξή του. Μόνο οι ψεύτες υπόσχονται τον παράδεισο για μια κάρτα μέλους.

Εμείς όμως λέμε: Η ελευθερία είναι το παν. Γι' αυτό και απαιτεί τα πάντα από εμάς: ένα μακρόχρονο, σκληρό αγώνα γεμάτο κακουχίες και

αγωνίες και σκληρότητα και πείνα και κίνδυνο, μια συνεχή θυσία της υγείας, της χαράς, της ευτυχίας και της ευδαιμονίας.

Αυτό πρέπει να κάνει ο Γερμανός εργάτης.

Στο τέλος υπάρχει η καλύτερη ανταμοιβή: **μια Γερμανία της δημιουργικής δουλειάς και ελεύθερη**».

Μπουρζουαζία

***Πολίτης**: «Δεν έχει ίσως δίκιο ο μαρξισμός όταν σας λέει: το NSDAP είναι ένα μικροαστικό κίνημα και επικεφαλής του είναι αποτυχημένοι αξιωματικοί, φοιτητές και γιατροί. Πώς μπορεί να πιστέψει ο εργάτης ότι αυτοί θέλουν να τον λευτερώσουν; Δεν θα μπορέσετε να τον κάνετε να αλλάξει άποψη ότι ο **εργάτης** μπορεί να ελευθερωθεί μόνο από τον **εργάτη**.»*

Γκέμπελς: «Λες πολλές βλακείες και προτρέχεις. Πρόσεχε:

1. Το NSDAP δεν είναι ένα μικροαστικό κίνημα, αλλά αντιθέτως είναι μια διαμαρτυρία ενάντια στην αστικοποίηση του σοσιαλισμού στη σοσιαλδημοκρατία. Ηγέτες μας δεν είναι οι μικροαστοί, σαν τους Φίλιπ Σάιντεμαν, τον Ρομπέρ Λάινερτ, τον Γκουστάβ Νόσκε, τον Γκούσταφ Μπάουερ – αν κι αυτοί έχουν ήδη γίνει μεγαλοαστοί.

2. Κατονόμασέ μου έναν **αποτυχημένο** αξιωματικό, φοιτητή ή γιατρό που είναι στην ηγεσία του NSDAP. Βλέπεις, φίλε μου, όταν ένας αξιωματικός, φοιτητής ή γιατρός είναι στη ηγεσία του μαρξισμού – θα μπορούσα να σου πω εκατοντάδες – τότε είναι "ηγέτης των εργατών", αν είναι στην ηγεσία του NSDAP, τότε είναι μια "αποτυχημένη ύπαρξη".

3. Ρωτάς, πώς θα μπορούσαν **αυτά τα άτομα** να ελευθερώσουν τον εργάτη! Αν το ερώτημά σου είναι σωστό, τότε ο εργάτης πρέπει πρώτα απ' όλα να διώξει από το εργατικό κίνημα τις ορδές των διεφθαρμένων Εβραίων διανοούμενων, που αποκαλούν τους εαυτούς τους ηγέτες των εργατών και στην πραγματικότητα εκμεταλλεύονται το εργατικό κίνημα για τους δικούς τους άθλιους σκοπούς. Και μετά να κοιτάξει τριγύρω του: Να ρίξει μια ματιά **στους "εργάτες"**, που υποτίθεται ότι είναι οι μόνοι που μπορούν να απελευθερώσουν τον εργάτη, τους "εργάτες" Σάιντεμαν, τον Όττο Βελς, τον Νόσκε, τον Μπάουερ και όπως λέγονται όλοι αυτοί. Έχουν γίνει όλοι τους χοντροί, καλοταϊσμένοι μπουρζουάδες. Ο αγώνας τους ενάντια στην αστική τάξη ήταν μόνο φθόνος, και όταν οι ίδιοι έγιναν αστοί, ο αγώνας και ο φθόνος σταμάτησαν.

Στην κορυφή του γερμανικού εργατικού δυναμικού βρίσκονται, δίπλα στον Γερμανό εργάτη, αυτοί που αποσκίρτησαν από την αστική τάξη, εκείνοι οι αποστάτες, που έχουν ξεφύγει πνευματικά από τα όρια της αστικής τάξης, των οποίων ο αγώνας δεν καθοδηγείται από τον φθόνο αλλά από το μίσος για μια τάξη, που έφερε τη Γερμανία στο χείλος της

αβύσσου, που δεν έρχονται στο προλεταριάτο για κάποιο όφελος, αλλά από μια βαθιά, υπεύθυνη ανάγκη να βρουν το δρόμο προς τη δημιουργική δύναμη του λαού.

Θα απλώσουν το χέρι τους στο Γερμανό εργάτη με δεσμό φιλίας. Από το πνεύμα και τη γροθιά αναδύεται το θαύμα του μέλλοντος: το Τρίτο Ράιχ».

Προλεταριάτο και εργατική τάξη

Πολίτης*: «Άρα αυτό σημαίνει, αν κατάλαβα καλά: το NSDAP είναι ένα προλεταριακό κόμμα με αστική ηγεσία;»*

Γκέμπελς: «Παρατηρώ, ότι μπορείς να σκεφτείς μόνο με όρους μιας περασμένης εποχής. Η Γερμανία που θέλουμε αντιπροσωπεύει **το ξεπέρασμα** όλων αυτών των παλιών, παρωχημένων εννοιών. **Δεν είμαστε ούτε αστοί ούτε προλετάριοι**. Η έννοια του αστού έχει πεθάνει και η έννοια του προλετάριου δεν θα ξαναζωντανέψει ποτέ. Δεν θέλουμε ούτε αυτό που σήμερα χάνεται σαν αστικός κόσμος, ούτε αυτό για το οποίο αγωνίζονται σήμερα οι Εβραίοι και οι υπηρέτες των Εβραίων σαν προλεταριακό-μαρξιστικό μέλλον.

Θέλουμε τη Γερμανία της εργατικότητας. Τι σημαίνει αυτό; Θέλουμε μια Γερμανία στην οποία η εργασία και η δημιουργικότητα θα είναι οι υψηλότερες ηθικές και πολιτικές αξίες. Γι' αυτό σήμερα είμαστε ένα **εργατικό κόμμα** με την καλύτερη έννοια της λέξης. Μόλις αναλάβουμε την εξουσία του κράτους η Γερμανία θα γίνει ένα **κράτος της εργασίας**, ένα **κράτος των εργαζομένων**.»

Πολίτης*: «Αυτά είναι μεγάλα λόγια. Πες μου όμως τι κρύβεται πίσω από αυτό! Ή μήπως θέλετε να ξεφύγετε από τα ανέφικτα ιδεολογήματα με φράσεις;»*

Γκέμπελς: «Καθόλου, φίλε μου! Με παρεξήγησες. Η Γερμανία του μέλλοντος θα επανασχεδιαστεί εκ θεμελίων. Είναι παράλογο να πιστεύουμε ότι η αστική τάξη σαν τάξη μπορεί να πραγματοποιήσει αυτήν την αναδιοργάνωση, ενώ ταυτόχρονα είναι ο στυλοβάτης του κράτους εναντίον του οποίου θα στραφεί αυτή η αναδιοργάνωση, δηλαδή της σημερινής αστικής Γερμανίας. Αυτό, βέβαια, δεν αποκλείει το ενδεχόμενο τα μέλη της αστικής τάξης να βοηθήσουν στην οικοδόμηση της νέας Γερμανίας. Αλλά σαν τάξη, η αστική τάξη έχει παίξει τον ιστορικό της ρόλο και θα πρέπει να υποχωρήσει μπροστά στο δημιουργικό πνεύμα μιας νεότερης, πιο υγιούς τάξης.

Στη θέση της θα έρθει η νέα τάξη – δεν λέμε το προλεταριάτο γιατί αυτό είναι μια προσβολή για τους Γερμανούς εργάτες από την εβραϊκή μαύρη ρητορική – **η εργατική τάξη**. Αυτή η εργατική τάξη θα περιλαμβάνει όλους όσους εργάζονται για τη Γερμανία με βάση την έννοια του μέλλοντος, της πυγμής και του πνεύματος.

»Η πυγμή θα καθοδηγείται από το πνεύμα και το πνεύμα θα εξασφαλίζει τη διαρκή του στήριξη από τη βίαιη δημιουργική δύναμη της πυγμής για να χτίσει το νέο γερμανικό κράτος. Αυτή η αλληλεξάρτηση του πνεύματος και της πυγμής θα ενώσει αναπόφευκτα τον εργάτη του πνεύματος και τον χειρώνακτα εργάτη. Όσο οι Εβραίοι βρίσκονται στην ηγεσία των Γερμανών εργατών, θα διαβρώνουν ξανά και ξανά το μέτωπο με το ψεύτικο κάλεσμα της Διεθνούς.

Το να πρυτανεύσει το γερμανικό μυαλό πάνω στη γερμανική πυγμή μας δίνει το μοναδικό σύνθημα για την ελευθερία:

Γερμανοί εργάτες του πνεύματος και της πυγμής, ενωθείτε!».

Διεθνές και εθνικό

***Πολίτης**: «Με άλλα λόγια: θέλετε να αντιτάξετε στη διεθνή του μαρξισμού τον εθνικισμό του γερμανικού σοσιαλισμού;»*

Γκέμπελς: «Ακριβώς έτσι! Επιτέλους καταλήγουμε να καταλαβαίνουμε ο ένας τον άλλον!»

***Πολίτης**: «Θα μου επιτρέψεις όμως να σου κάνω μια ερώτηση: αν έχετε αναγνωρίσει ξεκάθαρα, ότι ο εχθρός – πες τον όπως θέλεις Εβραίοι, Καπιταλισμός, ή οτιδήποτε άλλο – σκέφτεται και λειτουργεί διεθνιστικά, τότε μόνο διεθνιστικά μπορεί αν πολεμηθεί. Και το αποτέλεσμα αυτού του αγώνα θα είναι η Διεθνής του Σοσιαλισμού, που θα διασπάσει οριστικά και για πάντα τη Διεθνή του Καπιταλισμού;»*

Γκέμπελς: «Παρατηρώ φίλε μου, ότι όσο και να μαλλιάζει η γλώσσα μου στο τέλος όλα είναι μάταια. Δεν πρόκειται να συνεννοηθούμε. Προσπάθησε να σκεφτείς λογικά:

1. Ασφαλώς, έχουμε διαπιστώσει ξεκάθαρα ότι ο εχθρός έχει εδραιωθεί διεθνώς στις πλάτες των εθνών της Ευρώπης. Στη Γερμανία δεν έχει απομείνει σχεδόν κανένα δείγμα εθνικού κεφαλαίου: οι σιδηρόδρομοι, τα ορυχεία, οι βιομηχανίες, το χρήμα, ο χρυσός, η τράπεζα του Ράιχ, όλα έχουν μετατραπεί σε πιστοποιητικά μετοχών, και αυτά βρίσκονται στα θησαυροφυλάκια των εβραϊκών τραπεζών στο Λονδίνο και τη Νέα Υόρκη. Τα χαρτιά όμως αυτών των μετοχών από μόνα τους είναι άχρηστα, δεν μπορούν να συρθούν στις σιδηροδρομικές γραμμές, δεν κάνουν εξόρυξη άνθρακα, δεν παράγουν ψωμί και αγαθά, δεν δημιουργούν χρήματα και δεν αποφέρουν χρήματα. Χρησιμεύουν μόνο για την είσπραξη των τόκων. Αν είχαμε ένα πραγματικό γερμανικό κράτος, θα κήρυττε άκυρες όλες τις γερμανικές μετοχές που βρίσκονται σε εβραϊκές τράπεζες, θα τις μεταχειριζόταν σαν ένα κομμάτι χαρτί, και θα ανακήρυττε στη Γερμανία μια **κυβέρνηση εθνικής εργασίας**. Τώρα που δεν έχουμε αυτό το κράτος, πρέπει να ανεχόμαστε την κατάρα της αποικίας του Ντόουζ. Δεν υπάρχει εθνικός πλούτος και εθνικό κεφάλαιο, δηλαδή πλούτος και κεφάλαιο που να ανήκουν στον λαό, στο έθνος, αλλά

τα πάντα διαχειρίζονται από ένα διεθνές τραπεζικό σωματείο. Δεν είναι το **εθνικό κεφάλαιο** που συναλλάσσεται διεθνώς, αλλά οι ύαινες της διεθνούς οικονομίας είναι που συναλλάσσονται **με αυτό** διεθνώς.

2. Ο αγώνας ενάντια σ' αυτή την παγκόσμια δύναμη πρέπει να διεξαχθεί σε διεθνές επίπεδο και θα ήμασταν πολύ κοντόφθαλμοι αν δεν θέλαμε να υποστηρίξουμε σε όλες τις χώρες κάθε κίνημα που αγωνίζεται στο δικό μας μέτωπο. Ο στόχος όμως αυτού του αγώνα δεν είναι και δεν θα γίνει ποτέ η Παγκόσμια Σοσιαλιστική Δημοκρατία, – που ποτέ δεν υπήρξε και δεν θα υπάρξει ποτέ, που υπάρχει μόνο στα μυαλά των Εβραίων προδοτών των εργατών και των εξαπατημένων Γερμανών εργατών. Ο στόχος είναι η εγκαθίδρυση νέων εθνικών, σοσιαλιστικών κρατών. **Ακόμα** δεν μπορούμε να ελπίζουμε σε πολλά από τον κοινό αγώνα των εθνών κατά της διεθνισμού του χρυσού μέσω **διεθνών καναλιών**. Ξέρουμε όλες τις αναστολές που υπάρχουν ανάμεσα στα ίδια τα έθνη, που εμποδίζουν τη συνεννόηση. Ούτε η διεθνής του κεφαλαίου θα ήταν τόσο ανόητη ώστε να υποδουλώνει όλα τα έθνη με τον ίδιο ακριβώς τρόπο και την ίδια στιγμή, η υποδούλωση γίνεται σταδιακά στο ένα μετά τον άλλο, και έτσι κανένα έθνος δεν σκέφτεται το άλλο, γιατί πιστεύει ότι μπορεί να σωθεί αν ενδώσει και συμμορφωθεί, μέχρι που έρχεται πια η στιγμή που είναι πού αργά και έρχεται και η σειρά του να θυσιαστεί και αυτό στον Μολώχ του καπιταλισμού.

Εξάλλου, φίλε μου, δεν έχουμε χρόνο να περιμένουμε τους άλλους. Βρισκόμαστε μπροστά στην τελική, οριστική μας κατάρρευση, και είναι έγκλημα να ζητάμε βοήθεια από άλλους, που δεν μας βοήθησαν ποτέ και δεν πρόκειται να μας βοηθήσουν ποτέ.

Εδώ για εμάς ισχύει το ρητό: Βοήθησε τον εαυτό σου, τότε ο Θεός θα σε βοηθήσει!

3. Όταν εσύ μιλάς για μια διεθνή του σοσιαλισμού, αποδεικνύεις ότι δεν έχεις καταλάβει τα πιο στοιχειώδη για τα φυσικά θεμέλια του λαού και του κράτους. Ποτέ μια μεγάλη ιδέα περί κράτους – και ο σοσιαλισμός είναι σίγουρα μια από αυτές – δεν ακολούθησε **τον διεθνισμό** των κρατών. Ο κινητήριος μοχλός της ιστορίας δεν είναι η μείξη, αλλά η διαφορετικότητα. Έτσι ήταν πάντα και έτσι θα μείνει για πάντα. **Ο αγώνας** είναι που διαμορφώνει τα κράτη και τα έθνη και όποιος δεν αγωνίζεται είναι προορισμένος να χαθεί.

Μπορεί να πεις, αυτό είναι φρικτό, – **έτσι είναι όμως**· πρέπει να συμβιβαζόμαστε και να παλέψουμε. **Η ιστορία διαμορφώνεται από τους αιώνιους νόμους της φύσης και όχι από μαρξιστικές φράσεις συμφιλίωσης**.

Η φύση δεν θέλει την ομοιομορφία, αλλά την διαφορετικότητα. Δεν θέλει την ανθρωπότητα σαν ένα ενιαίο χυλό, αλλά θέλει την ανθρωπότητα σαν σύνθεση των πιο διαφορετικών λαών και φυλών, μεταξύ των οποίων οι ισχυρότεροι θα υπερισχύουν πάντα έναντι των αδύναμων.

Εμείς το έχουμε αναγνωρίσει και είμαστε πρόθυμοι να ενεργήσουμε αναλόγως για να βοηθήσουμε τον γερμανικό λαό μας να σφυρηλατήσει τα όπλα της ζωής για τον αγώνα για ύπαρξη σε αυτή τη γη, ώστε με αυτό τον τρόπο να μπορέσει να θριαμβεύσει στον αγώνα του ισχυρότερου έναντι του ασθενέστερου σε αυτόν τον σκληρό κόσμο.
Αυτό σημαίνει για εμάς το να είσαι εθνικιστής!»

Παραγωγή και κοινωνικοποίηση

***Πολίτης**: «Καλά και ωραία όλα αυτά. Τώρα όμως πρέπει να μιλήσεις με ανοιχτά χαρτιά. Όλα αυτά μέχρι στιγμής ήταν αερολογίες. Τώρα πάμε στο κρίσιμο και βασικό ερώτημα: Ποια πιστεύεται εσείς ότι είναι η λύση στο κοινωνικό πρόβλημα;»*

Γκέμπελς: «Για να δούμε την ουσία του θέματος: Ποιο είναι το νόημα του κοινωνικού προβλήματος; 17 εκατομμύρια προλετάριοι βρίσκονται άνευ όρων στο έλεος του καπιταλισμού, ο οποίος έχει συγκεντρώσει όλα τα μέσα παραγωγής στα χέρια του, και έτσι αναγκάζονται να πουλήσουν το δικό τους μοναδικό κεφάλαιο, την εργατική τους δύναμη, στην φθηνότερη τιμή. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο αισθάνονται δικαίως αποκλεισμένοι από μια κοινότητα, είτε αυτή λέγεται λαός, είτε κράτος είτε έθνος, που σιωπηρά ανέχεται αυτή την κατάσταση. Κάτω από αυτές τις συνθήκες, η εσωτερική στήριξη του λαού καταρρέει, και ο λαός διασπάται σε δύο μέρη, το ένα που θέλει να βλέπει αυτό το κράτος προστατευμένο, το άλλο που θέλει να εξεγερθεί ενάντια σε αυτό το κράτος. **Με αυτό τον τρόπο, ο λαός αυτός θα εξαλειφθεί από τη μεγάλη ιστορία σαν παράγοντας δύναμης**.

Άρα η **λύση του κοινωνικού προβλήματος** δεν σημαίνει τίποτα περισσότερο και τίποτα λιγότερο από την **επανένταξη ενός απαξιωμένου τμήματος στο πλαίσιο του έθνους, την καθοριστική συμμετοχή του σε όλους τους παράγοντες της ζωής του κράτους και της οικονομίας και κατ' αυτό τον τρόπο την επανένταξη του έθνους στη μεγάλη πορεία της ιστορίας**.

Για το σκοπό αυτό απαιτούμε:

1. **Όλα, όσα έχει δώσει η φύση στο λαό**: το έδαφος, τα ποτάμια, τα βουνά, τα δάση τους θησαυρούς κάτω από τη γη και τον ελεύθερο αέρα πάνω από τη γη, όλα αυτά ανήκουν κατ' αρχήν στο λαό σαν σύνολο. εάν ένας εθνοσύντροφος είναι ιδιοκτήτης αυτών των αγαθών, στην πράξη είναι διαχειριστής των λαϊκών αγαθών και οφείλει να είναι υπόλογος απέναντι στο κράτος και στο έθνος. Εάν διαχειρίζεται με κακό τρόπο αυτά τα αγαθά ή ενάντια προς το όφελος της κοινότητας στο σύνολό της, το κράτος έχει το δικαίωμα να του στερήσει την ιδιοκτησία αυτών των αγαθών και να τα επιστρέψει στην περιουσία της κοινότητας.

2. **Η παραγωγή**, στο βαθμό που απαιτεί ανθρώπινη δύναμη, ταλέντο, ευρηματικότητα, επιχειρηματικότητα και ιδιοφυΐα, παραμένει στο πεδίο δράσης του ατόμου. Το κράτος εγγυάται ότι όλοι όσοι εμπλέκονται στην παραγωγή, είτε με τα χέρια είτε με το μυαλό, θα μοιράζονται όσο το δυνατόν περισσότερο την ιδιοκτησία και τα κέρδη αυτής της παραγωγής.

3. **Η παραγωγή** που είναι ουσιαστικά **ολοκληρωμένη** και άρα δεν απαιτεί περαιτέρω δύναμη, ταλέντο, ευρηματικότητα, επιχειρηματικότητα και ιδιοφυΐα (οι μεταφορές και επικοινωνίες, τα τραστ, οι κοινοπραξίες κ.λπ.) επιστρέφει στο κράτος.

Με αυτόν τον τρόπο κλείνει ο μεγάλος κύκλος της παραγωγής και ενσωματώνει με υπευθυνότητα όλους τους δημιουργούς.

Εφαρμόζοντας στην πράξη αυτό το σύστημα, απελευθερώνουμε την εργασία από τα δεσμά της μισθωτής σκλαβιάς. Το αποτέλεσμα θα είναι: ένας ελεύθερος λαός, με ελεύθερη οικονομία, σε ελεύθερη γη: η **εθνική κοινότητα**.»

Βουλή και κόμματα

***Πολίτης**: «Χρειαζόταν γι' αυτά ένα νέο κόμμα; Γιατί δεν πήγατε σε κάποιο κοινοβουλευτικό κόμμα με αυτό το πρόγραμμα; Σίγουρα θα ήταν έτοιμο να το υποστηρίξει!».*

Γκέμπελς: «Μη με κάνεις να γελάω! Μπορεί να έχεις δίκιο. Σίγουρα κάθε κοινοβουλευτικό κόμμα θα το στήριζε αν μπορούσε να κερδίσει 1 εκατομμύριο ψήφους. Εμείς όμως δε δίνουμε δεκάρα για τον αριθμό των ψήφων και το Κοινοβούλιο. Εμείς δεν θέλουμε μόνο να "υποστηρίξουμε" το πρόγραμμά μας στο Ράιχσταγκ, αλλά να το εφαρμόσουμε. Εκεί είναι που διαφέρουμε από όλα τα άλλα κόμματα. Οι άλλοι υποστηρίζουν το πρόγραμμά τους, συζητάνε, αντιπαρατίθενται, ψηφίζουν και εισπράττουν το βουλευτικό τους επίδομα. Εμείς όμως **ενεργούμε**. Θα δημιουργήσουμε την ομάδα εξουσίας με την οποία θα μπορέσουμε κάποτε να κατακτήσουμε αυτό το κράτος, και στη συνέχεια θα επιβάλουμε τη θέλησή μας και το πρόγραμμά μας, αδίστακτα και με την βία της θέλησης της εξουσίας του κράτους.

Δεν πιστεύουμε πλέον στην απάτη του κοινοβουλίου και των κομμάτων. Πρόκειται απλώς για μια μεγάλη βιομηχανία εκμετάλλευσης της δύναμης και της εργασίας του γερμανικού λαού.

Ένας βουλευτής είναι ένας κηφήνας στο σώμα του γερμανικού έθνους. Η Βουλή είναι ένα πολυάσχολο σμήνος μελισσών, μόνο που αντί για μέλι παράγει κοπριά και παραδάκι. Παρόλο που αυτή η **κοπριά** είναι πολύ χειρότερη από εκείνη του αγρότη, πληρώνεται χίλιες φορές καλύτερα.

Πίσω από όλα αυτά βρίσκεται ο Εβραίος, που κινεί τα πιόνια του στη σκακιέρα, τα βάζει να μιλάνε, να ψηφίζουν και να εισπράττουν τα βουλευτικά τους επιδόματα – **και αυτός κυβερνάει**.

»Όταν θέλουν κάτι από εμάς, τότε είμαστε ο ελεύθερος κυρίαρχος λαός που εκφράζει τη θέλησή του μέσω των εκλεγμένων αντιπροσώπων του, αλλά εάν θελήσουμε εμείς κάτι από το κοινοβούλιο, τότε είμαστε όχλος. Και όλο αυτό ονομάζεται **δημοκρατία**.

Όχι, φίλε μου. Ποτέ δεν περιμέναμε να πετύχουμε τίποτα με αυτόν τον τρόπο, ούτε περιμένουμε ποτέ τίποτα από αυτό. Το αντίθετο: ελπίζουμε με λαχτάρα να έρθει η μέρα που θα μπορέσουμε να οδηγήσουμε στην κόλαση όλη αυτή την εβραϊκή κοινοβουλευτική απάτη.»

***Πολίτης**: «Ναι και μετά; Τι θέλετε να βάλετε στη θέση του μετά; **Πρέπει να υπάρχει κάποιος τρόπος διακυβέρνησης!** Αν θέλετε να οδηγήσετε το Κοινοβούλιο στην κόλαση, πρέπει να δημιουργήσετε κάτι καλύτερο στη θέση του.*

Τι στο καλό είναι αυτό;»

Δικτατορία και Συντεχνιακό κράτος

Γκέμπελς: «Είναι μια παλιά εμπειρία από την ιστορία, ότι ακόμη και μια νέα, αποφασιστική μειοψηφία, που ανέτρεψε την κυριαρχία μιας διεφθαρμένης, εσωτερικά σάπιας και άθλιας πλειοψηφίας, κατάφερε να αποκτήσει το κράτος και τα όργανα της εξουσίας του για ένα χρονικό διάστημα, για να επιβάλει μέσω μιας **δικτατορίας**, που βασίστηκε σε μια αυτοσυνείδητη υπευθυνότητα, τις αναγκαίες προϋποθέσεις για την πλήρη κατάληψη του κράτους και την εφαρμογή των νέων ιδεών της μειοψηφίας. Έτσι θα γίνει και στη δική μας περίπτωση. Όταν θα καταλάβουμε το κράτος, τότε **το κράτος αυτό θα είναι δικό μας**. Τότε εμείς και μόνο εμείς θα είμαστε οι υπεύθυνοι εκπρόσωποι αυτού του κράτους. Αν σήμερα στον αγώνα ενάντια σε ένα διεφθαρμένο σύστημα είμαστε και πρέπει να **είμαστε, ένα κόμμα** – όχι βέβαια με την έννοια του κοινοβουλευτικού κόμματος – με το που θα καταρρεύσει αυτό το σύστημα **εμείς οι ίδιοι θα είμαστε το κράτος**. Και τότε θα αναδιαμορφώσουμε αυτό το κράτος σύμφωνα με τις αρχές μας χρησιμοποιώντας δικτατορική εξουσία. Τότε η υπεύθυνη μειοψηφία θα επιβάλει τη θέλησή της σε μια αδύναμη, σάπια, ανίκανη και ανόητη πλειοψηφία, πίσω από την οποία κρύβεται μόνο ο Εβραίος που ακολουθεί τα σκοτεινά του σχέδια, και θα ξέρει πώς να επιβάλει τα αναγκαία μέτρα που είναι απαραίτητα για την πρόοδο του λαού.

Θέλουμε να κάνουμε τη Γερμανία ελεύθερη, τίποτα περισσότερο. Εάν ο γερμανικός λαός δεν συναινεί με την απελευθέρωσή του, τότε δεν δίνουμε δεκάρα γι' αυτή τη συναίνεση.

Ένα μεγάλο μέρος του γερμανικού λαού σήμερα έχει ήδη γίνει τόσο υλιστικό και τόσο δειλό που μόνο παρά τη θέλησή του και με τη βία μπορεί να γίνει ευτυχισμένο.»

***Πολίτης**: «Μέχρι εδώ, ωραία και καλά. Ακόμα και εσείς όμως δεν μπορείτε να αγνοήσετε την άποψη ότι η δικτατορία δεν μπορεί να είναι μια μόνιμη κατάσταση. Κάτι πρέπει να ακολουθήσει μετά από αυτήν!».*

Γκέμπελς: «Σίγουρα πρέπει! Το έχουμε ήδη σκεφτεί και γνωστοποιήσαμε την πρόθεσή μας: σίγουρα δεν θέλουμε να αποκλείσουμε τον λαό από την εξουσία. Θέλουμε απλώς να παλέψουμε και να εξασφαλίσουμε τις συνθήκες για αυτόν, κάτω από τις οποίες μπορεί να συνεχίσει να ζει μόνος του σε αυτόν τον πλανήτη. Όταν τις κατακτήσουμε και τις εξασφαλίσουμε, τότε η αποστολή μας θα έχει ολοκληρωθεί. Τότε θα έχουμε το εθνικοσοσιαλιστικό κράτος.

Στην θέση του κομματικού κοινοβουλίου της δημοκρατίας θα έρθει το **οικονομικό κοινοβούλιο** του εθνικοσοσιαλιστικού κράτους. Τα μέλη του θα εκλέγονται από το σύνολο του εργαζόμενου γερμανικού λαού σύμφωνα με την αρχή της καθολικής ψηφοφορίας. Σε αυτό το είδος των εκλογών όμως ο λαός δεν θα κατηγοριοποιείται σύμφωνα με τα κοινοβουλευτικά-δημοκρατικά κόμματα, αλλά σύμφωνα με τις επαγγελματικές συντεχνίες μέσα στην εθνική κοινότητα. Οι επαγγελματικές συντεχνίες που θα είναι οργανωμένες μέχρι την παραμικρή λεπτομέρεια, θα εγγυώνται ότι κάθε εργαζόμενος Γερμανός θα απολαμβάνει τα δικαιώματα που δικαιούται με βάση τη θέλησή του, τις επιδόσεις του και την υπευθυνότητά του απέναντι στο κράτος. Το οικονομικό κοινοβούλιο θα ασκεί μόνο την οικονομική πολιτική και όχι την πολιτική του κράτους.

Στο πλευρό του οικονομικού κοινοβουλίου θα είναι **η Γερουσία**. Θα αποτελείται από περίπου 200 προσωπικότητες που θα επιλέγονται από τον δικτάτορα από όλα τα κοινωνικά στρώματα και τις επαγγελματικές συντεχνίες του λαού και οι οποίες θα βοηθούν στις υποθέσεις του κράτους. Αυτοί οι 200 θα αντιπροσωπεύουν την ελίτ ολόκληρου του λαού. Θα στηρίζουν την κυβέρνηση παρέχοντας συμβουλές. Θα διορίζονται ισόβια. Σε περίπτωση θανάτου οι υπόλοιποι με δική τους επιλογή θα εκλέγουν αντικαταστάτη.

Από τα μέλη της Γερουσίας θα εκλέγεται ο **Καγκελάριος.** Αυτός θα φέρει την πλήρη ευθύνη για όλη την εσωτερική και εξωτερική πολιτική του Ράιχ. Θα πρέπει να είναι έτοιμος να δώσει και τη ζωή του για αυτήν την πολιτική.

Ο Καγκελάριος θα διορίζει τους δικούς του **υπουργούς και τους συνεργάτες**. Θα αναλαμβάνει και την πλήρη ευθύνη για τις δικές τους πράξεις, πράγμα που σημαίνει ότι θα μπορεί να τους διορίζει και να τους αποσύρει κατά βούληση.

Το αν επικεφαλής αυτού του συστήματος διακυβέρνησης είναι ένας **πρόεδρος** ή ένας **μονάρχης** δεν θα είναι πλέον σημαντικό. Ο Καγκελάριος θα είναι ο αποφασιστικός παράγοντας και θα φροντίσουμε να είναι ένας άνδρας με θάρρος και ακεραιότητα.»

Η Θέληση για Εξουσία

Πολίτης: *«Αυτό το σύστημα είναι εντυπωσιακό με την απλότητά του και την σαφήνειά του. Είναι σχεδόν πολύ απλό για να είναι αληθινό. Ας υποθέσουμε όμως ότι μετά την κατάκτηση του κράτους, ένα τέτοιο πρόγραμμα θα μπορούσε να πραγματοποιηθεί στη βασική του μορφή.*

Αλλά πώς θα κατακτήσετε αυτό το κράτος; Ξέρετε ότι αυτό το κράτος είναι ένα κράτος εξουσίας και αστυνόμευσης και τόσο χονδροειδές και βάναυσο που ούτε πριν από τον πόλεμο δεν υπήρχε. Αυτό το κράτος έχει ανακάμψει σήμερα, είναι έτοιμο να σταθεροποιηθεί, να συγκεντρώσει τις δυνάμεις του, και να τοποθετηθεί με κάθε μέσο εξουσίας στην πλάτη μας. Ας υποθέσουμε τώρα ότι το κόμμα της μειοψηφίας σας γίνεται, όπως πιστεύετε, όλο και πιο δυνατό. Θα έρθει μια στιγμή που η εισροή θα σταματήσει. Τότε θα έχετε στο πλευρό σας τους μαχητές από ολόκληρο τον γερμανικό λαό. Την πλειοψηφία όμως δεν θα την κερδίσετε με αυτό. Θα είναι πάντα εναντίον σας και στο πλευρό της θα είναι το κράτος με όλα τα μέσα του. Τι θα κάνετε τότε;»

Γκέμπελς: «Βλέπεις, φίλε μου, αρχίζεις σιγά-σιγά να καταλαβαίνεις. Αυτή είναι η πρώτη ερώτηση που προκύπτει συνεπώς από τα προηγούμενα. Ναι, τι θα κάνετε τότε; Αυτό το "τι θα κάνετε τότε;" μπορεί πραγματικά να το καταλάβει μόνο αυτός που στην καρδιά του και στην γροθιά του είναι ένας από αυτούς τους πολεμιστές, από αυτούς τους κατακτητές. Οι άλλοι θα είναι πάντα αμήχανοι μπροστά σε αυτή την απάντηση.

Τι θα κάνουμε τότε; Τότε θα σφίξουμε τα δόντια μας και θα ετοιμαστούμε. Τότε θα βαδίσουμε ενάντια σε αυτό το κράτος, τότε θα δώσουμε το τελευταίο μεγάλο χτύπημα για τη Γερμανία και από επαναστάτες στα λόγια θα γίνουμε επαναστάτες στα έργα.

Τότε θα κάνουμε επανάσταση!

Τότε θα σύρουμε το Κοινοβούλιο στην κόλαση και θα χτίσουμε το κράτος με τη δύναμη των γερμανικών γροθιών και των γερμανικών μυαλών.»

Πολίτης: *«Σας λείπουν όμως όλα όσα χρειάζεστε, για να πετύχει αυτή η επιχείρηση!»*

Γκέμπελς: «Αυτό φίλε μου δεν είναι μια επιχείρηση. Το μπερδεύεις με το 1918 και με το πραξικόπημα του Καπ (Βόλφγκανγκ Καπ). Αυτά ήταν εξεγέρσεις, πραξικοπήματα, απεργίες για το χρυσό και τίποτα παραπάνω.

Αυτό που θέλουμε είναι **επανάσταση**. Μια επανάσταση ανατρέπει έναν παλιό κόσμο και χτίζει έναν νέο. Οι επαναστάσεις, στον πυρήνα τους, είναι δημιουργικές και εποικοδομητικές. Οι αληθινές επαναστάσεις δεν αποτυγχάνουν ποτέ. Αποτελούν το τέλος και την αρχή ιστορικών εποχών.

Ασφαλώς, μας λείπουν όλα όσα θα μπορούσαν να μας βοηθήσουν για

να κατακτήσουμε αυτό το κράτος. Οι άλλοι, από την άλλη, έχουν τα πάντα με τα οποία μπορούν να υπερασπιστούν αυτό το κράτος: τα όπλα, τον Τύπο, την προπαγάνδα, το κοινοβούλιο, την πλειοψηφία, το χρήμα και την εξουσία. Αλλά πάντα θα τους λείπει ένα πράγμα, το πιο σημαντικό, αυτό που έχουμε εμείς και αυτό που θα μας δώσει τελικά τη μεγάλη σιγουριά της νίκης εναντίον τους:

Τη θέληση για εξουσία!

Αυτή είναι εκείνη η θέληση για εξουσία, που κυριαρχεί πάντα και παντού, ανεξάρτητα από το κόστος. Αυτή είναι εκείνη η βιαιότητα της δράσης, που διώχνει τα πάντα, κακουχίες και πείνα και ανησυχίες και φόβο, για χάρη του μεγάλου τελικού στόχου. Αυτή είναι εκείνη η προθυμία των λίγων να κάνουν θυσίες που τελικά θριαμβεύουν πάνω από τις κοιλιές και τον μολυσμένο αέρα της παχιάς πλειοψηφίας.

Η θέληση για εξουσία δημιούργησε ήδη τα μέσα για την εξουσία. Αν οι άλλοι έχουν τα όπλα, εμείς έχουμε να αντιτάξουμε απέναντί τους, αυτό που δεν έχουν: τη θέληση για βία. Αυτή η θέληση φτιάχνει όπλα εκεί όπου τα χρειάζεται.

Όποιος πιστεύει στον κόσμο του είναι έτοιμος να πεθάνει για αυτόν. **Ο δημοκράτης δεν πιστεύει πλέον στη δημοκρατία**, γι’ αυτό το λόγο έχει πληρωμένους υπηρέτες να την προστατεύουν. Ο ίδιος είναι μόνο έτοιμος να ζήσει από το κοινοβούλιο, όχι όμως να πεθάνει γι’ αυτό.»

Πόλεμος και πασιφισμός

Πολίτης*: «Άρα εσείς τα βλέπετε όλα από τη σκοπιά της δύναμης. Δεν σέβεστε τον νόμο και την τάξη, αλλά θεωρείται νόμο και τάξη* ***τη θέλησή σας*** *και πίσω από αυτήν βρίσκεται η ωμή δύναμη της γροθιάς.»*

Γκέμπελς: «Ναι, τα βλέπουμε όλα από τη σκοπιά της δύναμης. Δεν τα βλέπουμε από τη σκοπιά της δύναμης επειδή δεν σεβόμαστε ούτε το δίκιο ούτε το νόμο, αλλά επειδή το δίκαιο και ο νόμος σήμερα είναι νεκρές έννοιες στη Γερμανία.

Δεν υπάρχουν πια δικαστές στο Βερολίνο. Το δίκαιο και η δικαιοσύνη καταπατούνται, και δεν γίνεται καν προσπάθεια να καλυφθεί ακόμη και η πιο βάρβαρη αδικία με τον μανδύα του νόμου. Η καταπίεση και η αυθαιρεσία γίνονται με επίγνωση και θέληση. Όλα αυτά γίνονται στο όνομα της πλειοψηφίας. **Όποιος είναι στην πλειοψηφία αυτός έχει δίκιο** και όποιος είναι μειοψηφία δεν έχει δικαιώματα, διώκεται, κοροϊδεύεται και βρίσκεται στο έλεος της αυθαιρεσίας.

Θέλουμε **δικαιοσύνη για τον γερμανικό λαό**. Εφόσον αυτό το δίκαιο δεν μας δίνεται με καλή θέληση, θα το απαιτήσουμε με τη βιαιότητα της γροθιάς μας. Για εμάς το δικαίωμα στη ζωή του λαού υπερισχύει του δικαιώματος στη ζωή της κοινοβουλευτικής πλειοψηφίας. Η θέλησή μας είναι η θέληση για τη ζωή. Και επειδή η ζωή είναι πάντα ακριβώς πριν

από το θάνατο, έχουμε δίκιο μπροστά στη δημοκρατία, και αφού μας το αρνούνται αυτό το δικαίωμα, παλεύουμε για αυτό με τη βία.»

***Πολίτης**: «Εσείς λοιπόν είστε οι αιώνιοι ταραχοποιοί. Δεν θέλετε την ειρήνη και την τάξη, θέλετε συγκρούσεις. Ο πόλεμος θα είναι το απόγειο της σοφίας σας!»*

Γκέμπελς: «Τώρα ακούγεσαι σαν να είσαι έτοιμος να βάλεις τα κλάματα! Μιλάς για ειρήνη με βουρκωμένα μάτια. Αυτό που έχουμε σήμερα είναι ειρήνη; Είναι ειρήνη όταν εκατομμύρια άνθρωποι είναι στους δρόμους, χωρίς δουλειά, χωρίς ψωμί, είναι ειρήνη όταν λιμοκτονούν μικρά παιδιά, όταν ο λαός αναγκάζεται να ζητιανεύει, όταν την κάποτε ακμαία Γερμανία μας την έχουν κάνει έρημη χώρα; Αυτό που βιώνουμε από το 1918 είναι ένας ασταμάτητος πόλεμος, ένας πόλεμος που κάθε μέρα που περνά γίνεται όλο και πιο άγριος και σκληρός. Ρίξε μια ματιά στις τιμές των διεθνών χρηματιστηριακών συναλλαγών, αυτές είναι οι πολεμικές αναφορές των μεγάλων στρατηγείων του οικονομικού πολέμου, κοίτα τους Γερμανούς εργάτες και τις οικογένειές τους αυτοί είναι οι ετοιμοθάνατοι και οι νεκροί του πολέμου.

Αυτή είναι η δική σας ειρήνη! Αυτή είναι ειρήνη ενός νεκροταφείου! Η τάξη σας είναι η αμείλικτη τάξη του θανάτου. Όχι, φίλε μου, αυτό δεν το θέλουμε. Θέλουμε να κηρύξουμε πόλεμο εναντίον αυτού. Θέλουμε να καλέσουμε τον λαό να απαλλαγεί από τους βασανιστές του και να σπάσει τις αλυσίδες που μας έχουν φορέσει οι Εβραίοι.

Πέρα από τον μεγάλο θάνατο ενός λαού, μόνο **ο αγώνας** οδηγεί στην αληθινή ειρήνη. Η δικαιοσύνη δεν είναι η αιώνια αρχή της φύσης, αλλά η δύναμη. Γι' αυτό θέλουμε να σκληραγωγήσουμε το λαό μας, για να μπορέσει να δώσει τη μάχη σε αυτή τη γη.

Δεν είναι ο πασιφισμός που εξασφαλίζει την ειρήνη. Το αντίθετο! Η ιστορία δείχνει ότι εκείνα τα έθνη, που έπαψαν να είναι διατεθειμένα και προετοιμασμένα να υπερασπιστούν την ύπαρξή τους, ακόμη και με βία αν χρειαζόταν, σε κάθε περίπτωση έσβησαν ταπεινωτικά. Θέλουμε να προστατέψουμε το λαό μας από αυτό. Πρέπει να γίνει δυνατός στη θέληση και το πνεύμα, δεν πρέπει να τον ντροπιάζουν, σαν έναν απόβλητο ανάμεσα στους άλλους.

Θέλουμε τα δικαιώματά μας και αυτά τα δικαιώματα σημαίνουν: **ελευθερία, ψωμί, χώρος!** Εάν μας αρνηθούν αυτά τα δικαιώματα, τότε θέλουμε να αγωνιστούμε για αυτά.

Αυτός ο αγώνας για ελευθερία, ψωμί και χώρο είναι υπόθεση όλων, από τον ανώτερο πολίτη έως τον κατώτερο. Είναι θέμα ολόκληρου του λαού.

Η ενωμένη δύναμη των 80 εκατομμυρίων Γερμανών που έχουν τη θέληση για να ζήσουν διασφαλίζει την ειρήνη καλύτερα από οποιοδήποτε ψέμα για τα ανθρώπινα δικαιώματα.»

να ζήσει από το κοινοβούλιο, όχι όμως να πεθάνει γι' αυτό.»

Η ελευθερία της Γερμανίας

Πολίτης*: «Και ποιο θα είναι το τελικό αποτέλεσμα όλων αυτών;»*

Γκέμπελς: «Το τελικό αποτέλεσμα όλων αυτών θα είναι **η ελευθερία του γερμανικού λαού στο γερμανικό χώρο και έδαφος**. Αυτή η ελευθερία θα εγγυάται **το ψωμί και τη ζωή για κάθε εργαζόμενο Γερμανό**. Μέσα σ' αυτόν βρίσκονται οι ηθικές και οι πνευματικές δυνάμεις με τις οποίες θα χτίσουμε **τον νέο αιώνα**.

Με αυτή την ελευθερία θέλουμε πολύ περισσότερα από ένα νέο σύστημα. Θέλουμε να δημιουργήσουμε **τον νέο άνθρωπο** που θα μπορεί να εξελιχθεί στο μέλλον κάτω από τις συνθήκες μιας καλύτερης κοσμοθεωρίας για την οποία έχουμε αγωνιστεί

Αυτό το μέλλον είτε θα είναι δικό μας είτε δεν θα υπάρξει.
Ο φιλελευθερισμός θα πεθάνει για να ζήσει ο σοσιαλισμός.
Ο μαρξισμός θα πεθάνει για να ζήσει ο εθνικισμός.
Τότε θα φτιάξουμε τη νέα Γερμανία,
το εθνικιστικό, σοσιαλιστικό Τρίτο Ράιχ!».